

Απορριπτέα και επιπόλαια η συμφωνία - Μητρ. Μεσσηνίας

/ [Επικαιρότητα](#)

Ενημερωτική επιστολή προς τα μέσα ενημέρωσης απέστειλε έπειτα από τη λήξη της σύγκλησης της Ιεραρχίας ο Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος-ο οποίος είχε αποχωρήσει νωρίτερα με επεισοδιακό τρόπο από την αίθουσα συνεδριάσεων- μέσω της οποίας γνωστοποιεί τις θέσεις του για το θέμα με τη “συμφωνία” Πρωθυπουργού- Αρχιεπισκόπου κάνοντας λόγο για προχειρότητες, αβεβαιότητες, ασάφειες και αδιευκρίνιστες προτάσεις. Προσθέτει δε ότι είναι απορριπτέα. Ακολουθεί ολόκληρη η επιστολή.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Άγιοι Άρχιερείς,

Τίς εὐχαριστίες μου ἐκφράζω μέ πολύ σεβασμό πρὸς τόν Μακαριώτατο Ἅγιο Πρόεδρο γιά τήν ἐνημέρωση τήν ὁποῖαν μάς ἔκανε καί μέ τήν ὁποῖαν ἀρκετά σημεῖα ἀλλά ὄχι ὅλα διευκρινίστηκαν ἀναφορικά πρὸς τήν λεγόμενη Συμφωνία μεταξύ τοῦ Πρωθυπουργοῦ καί Προέδρου τῆς Κυβέρνησης καί τοῦ Μακαριωτάτου.

Α. Παρά τόν διθυραμβικό τρόπο μέ τόν ὁποῖον παρουσιάστηκε αὐτή ἡ «ἱστορική Συμφωνία» ἐντούτοις ἡ ἴδια ἡ κυβερνητική διαχείρισή της ἀποδυνάμωσε ὅλη αὐτή τήν προσπάθεια καί φαίνεται ὅτι ἀπέδειξε καί τόν ἐπιδιωκόμενο στόχο της.

Ὅπως ἔχω ἤδη δηλώσει ἡ παροῦσα «Συμφωνία» εἶναι μία ἀπλή καταγραφή (memorandum) θέσεων, ἀπόψεων, προτάσεων καί ἐπιδιώξεων μέ πολλές ἀσάφειες, ἀδιευκρίνιστες προτάσεις καί ἀβεβαιότητες, ἡ ὁποία ἀνοίγει ἀρκετά νομικά ζητήματα ὅπως καί δημιουργεῖ νέα νομικά θέματα καί γιά τὰ ὁποῖα οὐδεμία ἐπίλυση ὑποδεικνύεται καί δέν μπορεῖ οὔτε νά θεωρηθεῖ οὔτε ὅτι εἶναι πραγματική Συμφωνία.

Θά μοῦ ἐπιτρέψετε λοιπόν νά θέσω ὀρισμένα ἐρωτήματα καί νά κάνω ὀρισμένες παρατηρήσεις καί ἐπισημάνσεις, σέ κάθε ἓνα ἀπό τὰ ἀναφερόμενα σημεῖα αὐτῆς τῆς οἴωνε Συμφωνίας.

1) Τό Δελτίο Τύπου τῆς 6-11-2018 τῆς Γεν. Γραμματείας τοῦ Πρωθυπουργοῦ ὁμιλεῖ γιά διάλογο «πολυετῆ, ἀναλυτικό καί εἰλικρινῆ... με-τα-ξύ Πολιτείας καί Ἐκκλησίας». Ἀπό πότε δηλαδή ὑφίσταται ἓνας τέτοιος διά--λο--γος, στόν ὁποῖον συζητοῦντο ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί ἡ ἀξιοποίη-ση τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας; Ὁ Πρωθυπουργός ἀνέφερε γιά πρό τρι-ετίας.

Ποιός διεξήγαγε ἀπό μέρους τῆς Ἐκκλησίας αὐτόν τόν διάλογο ;

2) Στό ἴδιο Δελτίο Τύπου δηλώνεται ὅτι «στόχος μας εἶναι νά θέσουμε τό πλαίσιο διευθέτησης καί ἐπίλυσης ἱστορικῶν ἐκκρεμιοτήτων, ἀλλά καί νά ἐνισχύσουμε τήν αὐτονομία τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ μόνη ἱστορική ἐκκρεμότητα εἶναι ὁ τρόπος καταγραφῆς, κατοχύρωσης καί ἀξιοποίησης τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ὄχι ὅμως καί ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου, γιά τήν ὁποία, ἤδη ἀπό τό 2013 μέ τόν νόμο 4111/2013 (ΦΕΚ. 18/25-1-2013) τοῦ Ἀντῶνη Σαμαῤῥᾶ, τό θέμα ἔχει ἐπιλυθεῖ.

3) Ἡ ὑπό μορφή νομοθετικῆς ρύθμισης κατωχύρωση αὐτῆς τῆς «ἱστορικῆς Συμφωνίας μεταξύ Ἐκκλησίας καί Πολιτείας» δέν διασφαλίζει τίποτε ἀπό ὅσα προτείνονται καί περιλαμβάνονται σ' αὐτήν.

Γνωρίζετε ἐπίσης Μακαριώτατε ὅτι κανένας ὅρος Συμφωνιῶν δέν ἔχει τηρηθεῖ

(χρηματική αποζημίωση, δωρεά ακινήτων κ. ά).

Β. Ύστερα από τὰ παρόντα εισαγωγικά, ἔρχομαι στήν κατ' ἄρθρον υπόδειξη τῶν ἀσαφειῶν καί σκοτεινῶν σημείων τῆς «Συμφωνίας».

1. Γιατί στό ἐδάφιο 1 τό Ἑλληνικό Δημόσιο ἀναγνωρίζει μόνο τόν ἀναγκαστικό νόμο 1731/1939 καί ὄχι καί τήν νομοθετική κατοχύρωση τῆς σύμβασης τοῦ 1952 ;

Γιά ἓνα καί ἀπλό λόγο. Στή συζήτηση γιά τή Σύμβαση τοῦ 1952, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στή Βουλή ἀναφέρεται καί διευκρινίζεται στά Πρακτικά ὅτι ἀναλαμβάνει τό Ἑλληνικό Δημόσιο τήν ὑποχρέωση τῆς κάλυψης τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου καί τὰ ἔξοδα λειτουργίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσης, κάτι γιά τό ὁποῖο δέν ὑφίσταται οὔτε κατὰ τή συζήτηση στόν ἀναγκαστικό νόμο τοῦ 1939 ἀλλά καί οὔτε συμπεριελήφθη στή Σύμβαση τοῦ 1952 καί πολλῶ μᾶλλον στήν Εἰσηγητική Ἑκθεση.

Ἔτσι λοιπόν ἐδῶ ἔχουμε τήν πρώτη πράξη διαφοροποίησης τῆς συμβατικῆς ὑποχρέωσης τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου γιά τήν κάλυψη τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου καί τὰ ἔξοδα λειτουργίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσης πού ἦταν καί ἡ ἀρχική ἐπιδίωξή σας, ὅπως γράφετε στό βιβλίο σας γιά τήν ἐκκλησιαστική περιουσία Μακαριώτατε, ἔναντι τοῦ τρόπου ἀξιοποίησης καί ἐκμετάλλευσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, τῆς ὁποίας ἔχει πάρει ἤδη τό 96%, τό Ἑλληνικό Δημόσιο καί σέ μερική συσχέτιση πρός τήν ἐκκλησιαστική περιουσία, τήν ὁποία θά συνδιαχειριστεῖ καί συνεκμετα-λεω-τεῖ τό Ἑλληνικό Δημόσιο καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

- 2) Στό ἐδάφιο 2 δηλώνεται : «Τό Ἑλληνικό Δημόσιο ἀναγνωρί-ζει ὅτι ἀνέλαβε τή μισθοδοσία τοῦ κλήρου, ὡς μέ εὐρεία ἔννοια, ἀντάλλαγμα γιά τήν ἐκκλησιαστική περιουσία πού ἀπέκτησε».

Θεωρῶ ὅτι δέν ὑπάρχει ποιοῦ ἀσαφές ἐδάφιο μέ τό ὁποῖο προσπα-θεῖ νά μᾶς πεῖ ὅτι ἡ «συμβατική ὑποχρέωση» γιά τό θέμα τῆς μισθοδο-σίας τοῦ κλήρου καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας εἶναι «έν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ» καί ὄχι «συγκεκριμένη», ὅμως τί σημαίνει νομικά αὐτή ἡ ἔκφραση ; Ἐπίσης ἡ χρήση τοῦ ρήματος «ἀνέλαβε» σημαίνει ὅτι συνεχίζει καί ἀναλαμβάνει καί μετά τήν Συμφωνία; Γιά ποιά περιουσία ὁμιλεῖ, τῆς περιόδου 1920-1935 ἢ καί μετά ταῦτα;

3) Στο έδαφιο 3 απεμπολεῖται ὄχι ἡ δημοσιοὑπαλληλική ιδιό-τη-τα ἀλλά ἡ ἐγγύηση τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἔναντι τῆς μισθοδοσίας τοῦ κληρικοῦ, ὡς θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ, γεγονός τό ὁποῖο ἔχει ὡς συνεπ-ακόλουθο τήν διαγραφή τῶν κληρικῶν ἀπό τήν «Ἐνιαία Ἀρχή Πληρωμῶν».

Αὐτό ὅμως Μακαριώτατε εἶναι μία ἀπεμπόληση κεκτημένου δικαιώματος τῶν κληρικῶν, γιά τό ὁποῖο ἀγωνιζόταν ἡ Ἐκκλησία νά τό διασφαλίσει ἤδη ἀπό τό ἔτος 1945 καί τό πέτυχε τό 2013 καί ἡ παροῦσα «Συμφωνία» ὕστερα ἀπό 5 χρόνια ἔρχεται νά τό διαγράψει.

Δέν ξέρω ἐάν ἔχουμε τό δικαίωμα ἐμεῖς αὐτό σήμερα ὄχι μόνο ἔναντι τῆς ἱστορίας ἀλλά κυρίως ἔναντι τοῦ μέλλοντος ὡς πρός τήν ἐπιβίωση τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπιπλέον ἡ παροῦσα διαγραφή ἀπό τήν «Ἐνιαία Ἀρχή Πληρω-μῶν» θέτει πολλά ἀκόμη θέματα ὡς πρός τήν ἔννοια τοῦ προσώπου καί τοῦ χαρακτήρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ δημοσιοὑπαλληλικοῦ χαρα-κτῆ-ρος τῆς μισθοδοσίας, τῆς ἱατροφαρμακευτικῆς περίθαλψης, τῆς ἀσφάλι-σης καί τοῦ συνταξιοδοτικοῦ τῶν κληρικῶν, ἐνῶ δέν ἀναφέρει τίποτε γιά τό ὑποδεικνυόμενο καθεστώς ὡς πρός τό μέλλον τῶν ἤδη συνταξιοδοτούμενων κληρικῶν καί τῶν συγγενῶν τους.

Ἡ διαθρυλλούμενη ἐπίσης ἄποψη ὅτι «ἐργοδότης τῶν θρη-σκευ-τικῶν λειτουργῶν εἶναι ὄχι τό Δημόσιο ἀλλά οἱ Μητροπόλεις τους», ὅπως ἔχει γραφεῖ μᾶς ἐπαναφέρει στό μισθολογικό καθεστώς πρό τοῦ 1945. Ποιός λοιπόν θά εἶναι ὁ ἐργοδότης τους, ὁ ὁποῖος «θά παραμείνει ὁ ἴδιος»; (!!!) Δεν μπορῶ ἐπίσης νά φανταστῶ μέ ποιό τρόπο θά ἐπιτευχθεῖ ἡ συνταγματική διασφάλιση τῆς μισθοδοσίας.

Ἐρωτῶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν ΔΕΚΟ, Καθηγητές Πανεπιστημίου καί ἄλλοι εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι ὡς μισθοδοτούμενοι ἀπό τήν «Ἐνιαία Ἀρχή Πληρωμῶν»;

4) Στο έδαφιο 4 ἐπίσης ἐμφανίζεται μία νέα κατάσταση τῆς μισθοδοσίας. Ἡ καταβολή ἐτησίως τοῦ ποσοῦ πού ἀντιστοιχεῖ στό κόστος μισθοδοσίας «τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἱερέων» (ὄχι τῶν συνταξιούχων ;) «ὑπό μορφή ἐπιδότησης» καί ὄχι «ὡς συμβατική ὑποχρέωση» ἤ ὡς «μισθώματα», εἶναι ὅμως γνωστό, ὅτι εἶναι νομικά ἰσχυρότερη ἢ «συμβατική ὑποχρέωση» τοῦ Κράτους ὡς πρός τήν ἀφηρημένη καί ἀσαφὴ μορφή τῆς ἐπιδότησης, ὅπως καί ἀπόλυτα δεσμευτική νομικά γιά τό ἴδιο τό Ἑλληνικό Δημόσιο. Μπορεῖ νά μέ διορθώσει κάποιος ἐάν σφάλλω. Ἐπιδότησεις καί ἐπιχορηγήσεις δίδονται καί σέ φορεῖς τοῦ ιδιωτικοῦ δικαίου καί σέ φορεῖς τοῦ δημοσίου δικαίου (ΔΕΚΟ, ΟΤΑ, ΑΕΙ) ὄχι ὅμως γιά τήν μισθοδοσία, ἀλλ' ὡς ἐπιπλέον οἰκονομική ἐνίσχυση τῶν προϋπολογισμῶν τους.

5) Δέν νομίζω ὅτι ἔχουμε ἄλλη μορφή διατύπωση παραίτησης δικαιωμάτων τῆς

Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ περιουσία ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἀπεμπόληση ἀφορᾷ τὰ τοῦ νόμου τοῦ 1939, στὸ ἐδάφιο 5.

6) Στὸ ἐδάφιο 6 ἀνακοινώνεται ἡ ἵδρυση «Εἰδικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας» τὸ ὁποῖο θὰ προορίζεται ἀποκλειστικά γιὰ τὴ μισθοδοσία τῶν κληρικῶν.

Ἐρωτῶ : ποιά θὰ εἶναι ἡ νομικὴ του μορφή ; Ἀπὸ τὸν καθορισμὸ τῆς νομικῆς μορφῆς τοῦ συγκεκριμένου ταμείου θὰ ἐξαρτηθοῦν ἢ καὶ θὰ καθοριστοῦν καὶ ἄλλες μελλοντικὲς νομικὲς μορφές σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Κράτους. Ἀπὸ πού θὰ χρηματοδοτεῖται τὸ συγκεκριμένο Ταμεῖο; Θὰ εἶναι βιώσιμο;

7) Μὲ ποῖο τρόπο διασφαλίζεται ὁ σημερινὸς ἀριθμὸς τῶν ὁρ-γανικῶν θέσεων τῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ὑπαλλήλους ; Πόσες εἶναι αὐτές οἱ ὁργανικὲς θέσεις ; Ἀκόμη δὲν ἔχουμε νομιμοποιήσει τίς ὑφιστάμενες ἐνορίες καὶ τίς ἐφημερια-κές θέσεις πού ἀναλογοῦν σ' αὐτές μὲ τὸν Κανονισμό πού ἔχουμε ἤδη ἐγκρί-νει καὶ δὲν ἔχουμε συζητήσει γιὰ «σημερινό ἀριθμὸ» ὁργανικῶν θέσεων. Ἡ ἔλλειψη νομιμοποίησης τῶν ὁργανικῶν θέ-σεων τῶν ἐφημερίων εἶναι δικό μας λάθος, γιατί ὅταν στὴν Δ.Ι.Σ. (περιόδου 2012-2013) καὶ στὴν Ι.Σ.Ι. (Ὀκτώβριος 2014) ἐτέθη τὸ θέμα, ἀπὸ τὸν ὁμιλοῦντα καὶ μερικοὺς ἄλλους Ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς, ὡς ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἡ νομοθετικὴ κατοχύρωσή τους ἀντέστει τότε ὁ αἰμύνηστος Μητροπολίτης Φιλίππων καὶ τὸ σῶμα ὑπαναχώρησε καὶ ἔθεσε τὴν ὅλη ὑπόθεση ad calendam, σήμερα θὰ κληθοῦμε νὰ πληρώσουμε ἁμαρτίες παλαιές.

Γ. Ἔρχομαι τώρα στὰ ἐδάφια πού ἀναφέρονται στὸ λεγόμενο «Ταμεῖο Ἀξιοποίησης Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας».

α) Μὲ τὸ ὅλο πλαίσιο ἵδρυσης τοῦ συγκεκριμένου «Ταμείου» ἀνοίγονται νέες μορφές σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας μὲ τίς ὁποῖες ὅμως δὲν διασφαλίζεται τίποτε ὅχι μόνον ὡς πρὸς τὴν διαχείριση καὶ ἀξιο-ποίη-ση τῆς ἐναπομεινάσης ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν κατοχύρωσή της.

β) Στὸ ἐδάφιο 11 ἡ «Συμφωνία ὁμιλεῖ γιὰ διαχείριση καὶ ἀξιο-ποίη-ση τῶν ἀπὸ τὸ 1952 καὶ μέχρι σήμερα ἤδη ἀμφισβητούμενων μεταξύ Ἑλ-ληνικοῦ Δημοσίου καὶ Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περιουσιῶν ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλου περιουσιακοῦ στοιχείου. Ἔχουμε δηλαδή μίαν συνδιαχείριση θεσμικὴ πλέον τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅχι ὅμως καὶ ὁποιασδήποτε ἄλλης περιουσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου.

γ) Θέλετε νὰ σᾶς θυμίσω τί ἔγινε κατὰ τὸ παρελθόν μὲ ἀνάλο-γους ἐκκλησιαστικοὺς ὁργανισμοὺς (Γενικὸ Ἐκκλησιαστικὸ Ταμεῖο, ΟΔΕΠ, ΤΑΚΕ...) καὶ μὲ τίς περιουσίες τους ; Νομίζω, ὅτι ὅλοι θυμώμαστε τί ἔγινε μὲ τὴν κινητὴ καὶ

άκίνητη περιουσία του TAKE όταν νομοθετικά καταργήθηκε και μάλιστα μονομερώς από την Έλληνική Πολιτεία!!!

Στό τέλος θά χάσουμε και την περιουσία που έχουμε σήμερα και την οποία ούτε έχουμε καταγράψει και γιαυτό δεν μπορούμε ούτε να την εκτιμήσουμε-κοστολογήσουμε, ούτε να την αξιολογήσουμε, να την κτηματολογήσουμε και να την αξιοποιήσουμε.

δ) Δεν υπεισέρχομαι στα έδάφια 12,13, και 14 γιατί η εφαρμογή τους προϋποθέτει ένα ιδανικό πλαίσιο σχέσεων εμπιστοσύνης μεταξύ Εκκλησίας και Πολιτείας.

ε) Τό τελευταίο έδαφιο της «Συμφωνίας» (15), είναι ό,τι ποιο άσαφές, διολισθαίνον, επικίνδυνο και ανασφαλές.

Ήθελα μόνο να έρωτήσω :

α) Ή εκκλησιαστική αυτή περιουσία στο σύνολό της είναι ικανή ώστε από την εκμετάλλευσή της από τό ΤΑΕΠ θά αποδίδει ετησίως ως κέρδος 420.000.000 ευρώ περίπου, ώστε τό 50% να πηγαίνει για την μισθοδοσία και τό άλλο 50% στο Έλληνικό Δημόσιο, έστω και μετά παρέλευση δεκαετίας;

Τήν απάντηση την δίνει βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ και πρ. υπουργός, ο οποίος φαίνεται ότι στηρίζει την παρούσα «Συμφωνία». Αναφέρει : «και όσο και αν είναι κουραστικό, ως αναρωτηθούμε για άλλη μία φορά αν υπάρχει οικονομοτεχνική μελέτη που να αποδεικνύει ότι από την αξιοποίηση αυτής της περιουσίας μπορούν να προκύψουν κέρδη 200.000.000 € ετησίως, για την κάλυψη της μισθοδοσίας των 10.000 κληρικών. Άς μάς προβληματίσει τό γεγονός ότι μόνο δύο μεγάλες ελληνικές επιχειρήσεις, κι αυτές όχι σέ σταθερή βάση, καταφέρνουν να έχουν κέρδη πάνω από 200.000.000 € ετησίως». (Nik. Φίλης).

β) Μας διαφεύγει ότι η μισθοδοσία του κλήρου και όλα τά εργατικά δικαιώματα (περίθαλψη, αφάλεια, σύνταξη) έχουν να κά-νουν μέ τό 96 % της εκκλησιαστικής περιουσίας που έχει ήδη πάρει τό Έλ-ληνικό Δημόσιο. Τώρα μέ αυτήν την «ϊστορική Συμφωνία» απαλλάσσεται τό Έλ-ληνικό Δημόσιο, από την υποχρέωση κάλυψης της μισθοδοσίας και την μισθοδοσία του κλήρου θά αναλάβει έξολο-κλή-ρου ή ίδια ή Έκκλησία, έστω και σέ βάθος χρόνου είκο-σαετίας (!!!) μέ τό 50% από τό σύνολο του ποσοϋ αξιοποίησης της υφιστάμενης εκκλησιαστικής περιουσίας.

Γιά όλους αυτούς τούς λόγους θεωρώ ότι η «Συμ-φωνία» είναι γεμάτη ασάφειες, κενά, δημιουργεί νέα νομικά θέματα και δεν διασφαλίζει τίποτε από τά ήδη κερτημένα. Είναι μία πρόχειρη και έπι-πόλαια γραμμένη «Συμφωνία», μέ την οποία

ώφελεϊται μονομερῶς τό Ἑλληνικό Δημόσιο.

Δ. Ἡ πρόταση μου Μακαριώτατε εἶναι ἡ ἑξῆς :

Ἡ «Συμφωνία» εἶναι ἀπορριπτέα, ἥδη τό σημεῖο 15 μᾶς δίνει αὐτήν τήν δυνατότη-τα, μέχρι νά διορθωθεῖ ἀπό ὁμάδα νομικῶν Μητροπολιτῶν, ἔχουμε ἄρκετους, καί ἔγκριτους νομικούς ἐντός καί ἐκτός τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί νά ἔρθει σέ μία προ-σεχῇ Ἱεραρχία γιά περαιτέρω ἐπεξεργασία, καί ὕστερα νά τεθεῖ στή βάση τοῦ διαλόγου μέ τήν Πολιτεία.

Σέ ὅλη αὐτή τήν διαδικασία διόρθωσης τῆς «Συμφωνίας» ἀπό μέρους τῆς Ἐκκλησίας δέν θά πρέπει νά ἐξαιρεθεῖ ὁ ἐφημεριακός λόγος καί οἱ τοποθετήσεις τους γιά τά θέματα, ἀφοῦ εἶναι καί αὐτοί ἄμεσα θιγόμενοι, ὅπως καί οἱ ἐκκλησιαστικοί ὑπάλληλοι.

Ἐπίσης θά πρέπει νά τεθεῖ ἕνα πλαίσιο ὅτι :

α) Δέν ἀλλάζει τό ὑφιστάμενο μισθολο-γικό καθεστώς τῶν κληρικῶν καί τῶν ἐκ-κλησιαστικῶν ὑπαλλήλων ὡς καί τά ἔργα-σια-κά καί συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα.

β) Μέχρι τήν τελική ὁλοκλήρωση τῆς καταγραφῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, τήν κτηματολογική της καί τήν κοστολόγησή της δέν συζητοῦμε γιά ἵδρυση Τ.Α.Ε.Π. Τά ἀπογοητευτικά ἀποτελέσματα τοῦ ΤΑΙΠΕΔ δέν μᾶς δίνουν καί πολλά περιθώρια αἰσιοδοξίας (βλ. ἀξιοποίηση «Ἑλληνικοῦ»).

Ἐκφράζω τή λύπη μου γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο χρησι-μο-ποίησε τήν παροῦσα «Συμφωνία» ἡ Κυβέρνηση, ὡς ἐπικοινωνικό πυροτέ-χνη-μα.

Λυπᾶμαι γιά τήν ἔλλειψη σοβαρότητας ἀπέναντι στήν Ἐκκλησία καί στό πρόσωπό Σας Μακαριώτατε κυβερνητικῶν παραγόντων, οἱ ὁποῖοι μέ τίς δηλώσεις τους Σᾶς ἐξέθεσαν καί δέν Σᾶς προφύλαξαν, ἀλλάν μᾶλλον ὑπονόμευσαν τήν «Συμφωνία».

Τέλος θά Σᾶς παρακαλοῦσα μέ ὅλο τό σεβασμό πρός τό πρό-σω-πό Σας καί ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὁ λαϊκός συνερ-γάτης τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Κων/νος Δήμτσας νά πάψει νά ἀναμειγνύεται καί νά διαμορφώνει τήν στάση τῆς κυβερνήσεως ἔναντι τῶν θεμά-των αὐτῶν καί νά ἀποτελεῖ τόν «διαμεσολαβητή» καί νά περιοριστεῖ στά καθήκοντα, τά ὁποῖα τοῦ ἔχει παραχωρή-σει ἡ Ἐκκλησία καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καί στά ὑψηλά καθήκοντα πού τοῦ ἔχει ἀναθέσει ἡ Ἑλληνική Πολιτεία.

Ἐάν ἐπιθυμεῖτε νά ἀποκτήσετε διαύλους ἐπικοινωνίας μέ τόν πολιτικό κόσμο νομίζω ὅτι καί πρόσωπα ἐκκλησιαστικά ὑπάρχουν καί τόν τρόπο γνωρίζετε.

Σᾶς εὐχαριστῶ καί ζητῶ συγχνώμη ἀπό τό Ἱερό Σῶμα γιά τήν καταπόνηση καί γιά ὅσα εἶπα, πιθανῶς δυσάρεστα.